

Verslag van de KOAD thema wandeling:

Verrassing

28 januari 2007
in de bossen van Beetsterzwaag

*Document 2
in de serie*

Natuurbeleving en natuurbeleid met gevoel en verstand

Georganiseerd door

Marielle van Dop, KOAD (marielle@m-van-dop.speedlinq.nl, www.reizendeaardeschool.nl)

en

Mariet Keuning, KOAD (m.keuning@home.nl)

Verslag

Gerwine Wuring, Aerda - Bureau voor Aarde Educatie (aerda@wxs.nl, www.aerda.nl,
www.reizendeaardeschool.nl)

Foto's

Marielle van Dop

Met je hoofd in de wolken, je wortels in de grond

Er staan al verrassend veel auto's op het parkeerterrein bij het Witte Huis in Olterterp, als ik voor tien uur op de vroege zondagochtend aan kom rijden. Mariet en Marielle zijn druk doende de laatste voorbereidingen te treffen. Terwijl Hasan rustig staat te wachten, met paraplu in de aanslag. Maar het blijft droog tot ver in de ochtend. Even later komt ook Gerlinde aanrijden. Die heeft per verrassing haar partner Dirk mee genomen. Ik sta daar met potlood en schrijftje in de aanslag. Benieuwd wat deze verrassingentocht ons allen gaat brengen. Al snel lopen we, gezessen het eerste bospad op. Marielle nodigt ons even verderop uit om te gaan staan als een boom. Stevig geaard met ons hoofd in de hemel. 'En adem maar even goed door...'

Onderstaande verslag is de tweede in een serie documenten[♥], waarin ik wil beschrijven op welke wijze het mystieke, het spirituele, het onbenoembare in de wisselwerking mens en natuur onomstotelijk een rol speelt in het leven van mens én natuur. Het is mijn bedoeling van deze en soortgelijke bijeenkomsten op te tekenen op welke wijze mensen deze diepe verbondenheid met de natuur ervaren, welke woorden zij daar aan geven en hoe zij daar mee werken in hun dagelijkse leven. In de hoop en verwachting dat meer en meer mensen erkennen dat bewustzijn van deze wisselwerking met de ons omringende natuur van levensbelang is voor mens en natuur. Opdat gevoel en verstand beide in gelijke mate hun doorwerking mogen hebben in natuurbeleving en natuurbeleid.

Dit verslag is een weergave van een aantal zaken die zijn gezegd, ervaren, benoemd en gesuggereerd door bovengenoemd gezelschap op de KOAD themawandeling 'Verrassing' op 28 januari 2007 in de bossen van Beetsterzwaag bij Olterterp, Friesland. Voor een deelnemerslijst verwijst ik naar de bijlage.

Drs. Gerwine Wuring, Aerda, Bureau voor aarde educatie, visie-ontwikkeling en methodiekscholing (www.aerda.nl), verslaglegging. Met dank aan Hasan en Gerlinde, die zo bereidwillig waren hun ervaringen naderhand uit te schrijven. En aan Marielle en Mariet die het mij mogelijk maakten dit verslag te schrijven en daarop hun verrijkende invloed hebben gehad.

[♥] Het eerste document betreft het Verslag van de studiedag: Waarnemen, contact en communicatie *Innerlijk in dialoog met het ecosysteem, een nieuwe stap*. 6 oktober 2006 Landgoed Nieuwland, Heilig Landstichting bij Nijmegen. [Beide en komende verhalen te vinden op www.aerda.nl](http://www.aerda.nl)

Aanleiding en kaderstelling of woord vooraf

Door de onvoorwaardelijkheid die er in de natuur is, is het zoveel makkelijker om jezelf te zijn en daardoor je Eigen (Aardse) Wijsheid te ervaren. Onze workshops zijn er dan ook vooral gericht op het Zelf ervaren in een sfeer van onvoorwaardelijkheid. Wij creëren de structuur, de natuur doet de rest. Want immers: alles is er..... als je bereid bent om het te ervaren.

Aldus de tekst in de uitnodiging om mee te wandelen op deze themaachtend 'Verrassing' en je te laten verrassen door de cadeautjes van de natuur. De themawandeling is georganiseerd door Marielle van Dop en Mariet Keuning. Zij vormen samen Koad en geven workshops en trainingen Natuurbeleving. Koad vertegenwoordigt in het Keltische bomenorakel de 'boomgroep', een heilige plaats waar alle kennis aanwezig is en alles onderling verbonden. Dat is ook wat zij uit willen dragen:

Mensen weer in contact te brengen met de oude kennis over en van de aarde en de eenheid die ons verbindt.

De bossen van Beetsterzwaag vormen een afwisselend gebied met vennetjes, beukenbossen, weide en heide en een meanderend beekje, waarin we ons kunnen laten verrassen. Het is de bedoeling dat we ons door al deze verschillende landschappen laten inspireren om het moment van NU te ervaren. Dus er is geen van te voren vastgesteld programma, we zullen meegaan met wat de natuur (en het weer!) ons op dat moment biedt. Het kan dus een verstilde wandeling worden, een stormachtige of juist een hele vrolijke of een mix van alles. Telkens zullen we ons verbinden met het wezenlijke van de natuur én onszelf. Om ons te laten verrassen door de schoonheid van het moment. Naderhand zullen we in hotel-restaurant Het Witte Huis nog wat napraten over onze ervaringen.

1. Spelen met de zintuigen

1.1 laat de wind je ruimte schoonvegen

We doen een eerste oefening bij een mooie eik, een van de vele prachtige oude eiken, van het Amerikaanse geslacht, die al vele jaren langs dit natte pad staat te waken. Mariet stelt voor om ons door het geruis van de wind te laten helpen om alles los te laten wat er nog in je omspookt. 'Laat de wind je eigen ruimte om je heen schoonvegen'.

Terwijl ze zo op ons inpraat horen we de wind een paar keer stevig door de takken blazen, om daarna weer rustig te worden. 'Voel je wortels, laat vanuit je voeten wortels groeien als was je een boom en voel de opgaande rechte lijn in je lichaam, als de boom die met haar kruin naar de hemel reikt. Voel hoe ook jij met je hoofd in de wolken bent, laat je lichaam met de wind meebewegen als een boom, en voel je verbonden met alles om je heen...'

Al iets meer geaard en rustig wandelen we verder. We zien een eik die vanuit een dikke stam al snel een bosje bomen vertoont; als meerdere eiken die uit één bron stammen, stamgenoten zijn. Marielle vraagt wat deze bomen bij ons oproepen. Gerwine ziet een veelkleurigheid door de vele bemoste tinten op de stam. Gerlinde vraagt zich af, hoe zou het zijn om te incarneren als een boom, om stamverwanten te zijn, en dus niet alleen. Mariet ziet de vele donkere hoekjes.

1.2. Landschappen in het klein

Even verderop worden we uitgenodigd bij nog zo'n prachtige eik onze aandacht te richten op de voet van de stam, die geheel begroeid is met allerlei mosjes en gras. Alsof het kleine landschapjes zijn. Mariet stelt ons voor van een afstand te beginnen, en ergens een plek op de boom in je blik te nemen, een plek die je opvalt en dan daarop in te zoomen. Steeds een stukje dichterbij te komen en te kijken, tot je er letterlijk met je neus bovenop zit.

Zelf focus ik mij op de stam, ongeveer anderhalve meter boven de grond. Ik raak meteen gefascineerd door de aanblik, het lijkt op één groot rivierenlandschap in het amazone gebied. Terwijl ik langzaam naderbij kom, ga ik steeds meer details zien en diepte in het schorsachtige landschap. De rivieren liggen ingebed in even zovele canyons, die allen weer hele natuurlijke vormen en patronen aannemen. Gevormd door de vele kleuren van de korstmossen op de stam. Het is werkelijk alsof ik een luchtfoto van de jungle en later een canyonlandschap bekijk. Ik constateer zoals zo vaak dat al die natuurlijke

vormen, kleuren en structuren zowel in het groot als in het klein altijd weer op elkaar gelijken. En bedenk me dat die zelfde vormverwantschap vermoedelijk ook door gaat in de schors, in de celstructuur. Waar ik nu natuurlijk niets van kan zien maar zo wel iets van vermoed.

Gevraagd naar onze ervaringen zegt Mariet;

'Ik ben ontroerd, ik zie een compleet landschap op één vierkante meter...! En wat een verrassing er groeit gras uit de boom.' Hasan wijst ons vervolgens op een kleine spar die ook ontsproten is aan de voet van deze eik. Ook staan er vlakbij nog een lijsterbes en een berk.

‘En dan hebben ze het altijd over al die concurrentie in de natuur.’ zegt Hasan. ‘Dit lijkt toch veel meer op één groot samenspel, zo dicht bij elkaar levend.’

Marielle komt met een heel andere ervaring. Zij constateert dat ze nu toch echt een nieuwe bril nodig heeft. Ze ziet de details niet meer en krijgt er hoofdpijn van. ‘Dit weerspiegelt mij mijn huidige realiteit in mijn leven. Waar ik ook constateer dat ik niet zonnig al die details meer hoeft te zien. Ik kijk nu meer naar het grotere geheel’.

Even verder op staan we allen stil om een prachtige knoestige boom, die ons vele gezichten laat zien in zijn stam. Daardoor lopen we kennelijk verder met onze zoekogen gericht op stammen. Want er dienen zich meteen een paar grove dennen aan, van wie de stam zo opvallend geschubd zijn, alsof het giraffenekken zijn.

1.3 Natuurlijk evenwicht - natuurlijke weerstand

Deze concentratie oefening roept ook vragen op. Deelnemers die hun eigen gedachten inbrengen, daarover gaan delen en met elkaar in gesprek raken.

Hasan brengt zijn kennis in over Amerikaanse eiken, ‘Het is geen inheemse soort, waardoor er slechts zo’n 5 soorten beestjes op de boom leven. Terwijl er bekend is van onze inheemse eiken dat er wel 40 soorten insecten en dergelijke op één boom kunnen leven’. Daardoor raken we aan de praat over het begrip inheems, wanneer is een boom ‘ingeburgerd’? Is het een kwestie van tijd voor er meer soorten zich gaan vestigen op de uitheemse eik. Of past de soort niet bij het ecologisch gezelschap en kunnen er daardoor minder beestjes op hem leven?

Dat brengt Dirk op het gesprek dat hij eens voerde met een landbouwer, die hem vertelde dat hij helemaal geen bomen op zijn land wil. ‘Vanwege de angst voor de verspreiding van ziekten en plagen’. Hasan reageert; ‘Ja, dat is nu de wereld op zijn kop! We wantrouwen het eigen vermogen van de natuur om zich zelf te kunnen reguleren en gaan daardoor ingrijpen en sturen. Waardoor we nog verder van het natuurlijke evenwicht afkomen te staan.’ Al dit ingrijpen is onnatuurlijk voor hem. ‘De natuurlijke weerstand verdwijnt, waardoor er juist meer ziekte optreedt.’ Gerwine brengt in dat alles wat door mensenhanden gemaakt wordt, het nodig heeft om onderhouden te worden, anders vervalt het weer aan de natuur. Maar ja dan duurt het soms wel weer even voor er weer een soort evenwicht is.

1.4 Ga dieper in het geluid

Marielle maakt duidelijk dat we alweer een tijdje ons meest gebruikte zintuig hebben ingezet, de ogen. En ze nodigt ons nu uit om onze oren meer te gaan gebruiken. We gaan er even goed voor staan en doen onze ogen dicht, luisterend naar de geluiden. ‘Laat het geluid door je heen komen, voel het geluid’, luidt haar instructie.

‘Ga steeds dieper in het geluid’, hoor ik haar even later zeggen. Daar raak ik even van in de war. Ik voelde heel duidelijk hoe het geruis van de wind door de bomen door mijn hele lichaam heen spoelt. En de scherpere geluiden van hier en daar een vogeltje, snijdt op bepaalde plekken door mijn lijf. Een grappige ervaring, dat verschillende soorten geluiden, verschillende gewaarwording in mijn lijf te weeg brengen. Ik herken dit wel uit eerdere ervaringen. En dan ineens die opdracht; Ga steeds dieper in het geluid!? Het geluid ging tot nu toe in mij... en ik kon het heel diep toelaten in mij. Deze nieuwe opdracht vroeg om een omkering van mijn waarnemingen. Niet ik die me openstelt voor het geluid, maar het geluid

dat open staat om er in te duiken? Dat vraagt een uitgaande beweging van mij. Voor ik er aan toe kon komen om dit experiment verder uit te voeren, en mezelf om te keren in die luisterbeweging, gaat de groep alweer verder. Mij in enige verwarring achterlatend. Dit ga ik nog eens uitzoeken!

1.5 Muziek maken met het bos.

Inmiddels had Marielle ons gevraagd weer te gaan lopen met onze oren én ogen open. En de wereld om ons heen alleen maar waar te nemen. Dus zoveel mogelijk onze oordelen achterwege te laten. Lastig, merkte iemand op, maar ja zelfs dat is al een oordeel (van mij over een oordeel! Volg je het nog?).

We liepen een tijdje in stilte. Nou ja in stilte, er waren voortduren geluiden om mij heen. En ik ging letten op het verschil in geluid als ik op het pad liep, soms hoorde ik mijn schoenen kraken en soms een takje. Of als ik buiten de paden liep, over het zachte mos, of door de dorre blaadjes, waar ik met opzet mijn schoenen door heen sleepten om geluid te maken en af een toe een flinke tak (k)raakte. Ik kreeg de neiging muziek te gaan maken met het geluid van het lopen. Terwijl ik probeerde op te merken of de geluiden in de lucht anders klonken als ik langs een meer open bosgebiedje liep, of door een stevig dicht bos. Ik kon het verschil in geluid niet echt opvangen, maar weet dat er vast een verschil moet zijn. Denkend aan het dempende geluid van een dicht dennenbos. Of de gekke ervaring van de weerkaatsing van het geluid van mijn fiets als ik langs de hectometerpaaltjes zoef! Zou hier iets te merken zijn van het verschil in bewegingsrichting van geluid en luisteren? Wanneer laat ik het geluid in mij toe, en wanneer reik ik uit naar het geluid, en klinkt het dan anders? Ik was er nog steeds niet uit.

1.6 Tasten met je lippen

Het kon niet missen na zo een poosje gelopen te hebben, kwam het volgende zintuig uit de doos, de tastzin. Een kind pakt alles op, wat zich in haar buurt bevindt. Het onderzoekt de wereld met de handen en vooral ook met de mond. Dus wij krijgen de opdracht de wereld in het bos te onderzoeken door te voelen, en wederom met de aanwijzing, ga het niet benoemen, blijf bij het voelen.

Ik merkte dat ik het beste kan voelen met mijn lippen. En wisselde met Hasan nog even uit over de zachtheid van de beukenblaadjes en de meer hardere structuur van de eikenbladeren. Nadat ik me geprikt had aan de scherpe knop van de beuken tak, terwijl Hasan met net had laten voelen hoe zacht die knoppen van de zijkant zijn. We voelen nog even hoe scherp de naalden zijn van de 'shit' - chitka spar.

En daarna natuurlijk het ruiken en wellicht proeven. Marielle laat weten dat deze proefopdracht voor haar altijd wat eng is, je weet immers nooit of iets niet giftig is of ziekmakend, mensen moeten dit weten en voorzichtig zijn. Een aantal is daarin wat driester blijkt even later, als we al snuivend en happend de verschillende dennensoorten bij langs gaan. We ruiken een sterke sinaasappelgeur bij de douglasspar of oregon pine, weet Hasan. Maar die smaak proefde je er nu weer helemaal niet aan af. De knoppen van de grove den waren heel sterk en haast medicinaal, was de associatie bij een paar van ons.

Gerlinde merkte nog op dat we niet altijd alle geuren kunnen waarnemen. Dat hangt ook af van ons eigen energiehuishouding. Dit vermogen kan verschillen per persoon, maar ook per dag. Soms ben je geblokkeerd in een bepaald opzicht, en ruik je iets niet, wat je anders wel

zou kunnen ruiken. Bovendien raakten we na zoveel geurtjes een beetje geurendoof. Alsof onze geurreceptoren verzadigd of overwerkt raakten.

2. Onderzoeken van ons 6de zintuig

2.1 De beuk als verhalenverteller

Het 6de zintuig wordt vervolgens geïntroduceerd. Terwijl ik de instructies beluister gaat het door me heen; zou dit 6de zintuig niet gewoon een openen zijn van al onze zintuigen tegelijkertijd, zodat er nog veel meer informatie naar binnen kan, dan we doorgaans toelaten, omdat we ons veelal concentreren op een of twee zintuigen en de rest hebben geblokkeerd en de anderen wellicht overvoerd? In ieder geval is het een hele goede methode om via het openen van al die zintuigen, nu het 6de zintuig aan te roepen

‘Voel en ervaar hoe het is om hier te lopen en te zijn. Ervaar in het moment telkens wat er is, op elke plek opnieuw’. Marielle vertelt verder; ‘We staan hier op een plek met vele beuken. Beuken zijn verhalen vertellers, dit is een speciale plek voor mij. Ik zit hier aan de rand van het water, aan de voet van deze twee bomen vaak te schrijven, luisterend naar de verhalen van de beuken. Beuken bewaren verhalen, oer oude verhalen voor wie ze horen wil. Jij misschien, wij? De uitnodiging is om bij een beuk te gaan staan of zitten en te vragen of de boom je iets te vertellen heeft. Misschien wel iets te zeggen heeft op een thema in je leven. Een reactie, een verhaal, een beeld, laat je verrassen en laat de informatie tot je komen. Boom wil je me een verhaal vertellen?’

Zelf loop ik direct naar 2 grote beuken die iets verderop me onmiddellijk wenken. Ik ga met mijn gatje in een prachtig holletje zitten tegen de stam van een van beide. En breng de vraag in. ‘Wat ik kan doen om een samenwerkingsproces waarin ik verwickeld ben met 4 anderen, tot een goed einde te brengen?’. Eerst probeer ik daar taal over op te vangen, maar de woorden die komen, zijn slechts echo’s van mijn eigen cirkelredensaties. Dan besluit ik mijn denken los te laten om te laten gebeuren wat er wil komen. Snel daarna krijg ik het beeld van een cirkel, dansen in de cirkel. Het is me meteen duidelijk, we moeten ons levensplezier weer terugkrijgen voor dit project. Wat hebben we allen nodig om weer te kunnen lachen en ons vrij te bewegen samen? Ik zie ook dat de een gewoon soepeler is in het meebewegen dan een ander. Dat is ook een kwestie van trainen en loslaten. Ik zie heel duidelijk dat het niet gaat over geld maar over samen plezier en vreugde hebben aan dit proces. Ik hoor opnieuw dat ik mijn spirithelpers mag uitnodigen, wat hebben die te zeggen in dit geheel? ‘Have fun, maak plezier, lach en laat los. En gun de ander zijn of haar plezier of nood! Wees met wat er is, er is niets anders...’.

2.2 De koning en de beuk

Marielle is vertrouwd met deze plek en heeft er dus meestal gelijk contact over de vragen waarmee ze rondloopt. Ze brengt een thema in, en dan komt er een antwoord of verhaal. Het is leuk om te bemerken hoe op deze manier sprookjes ontstaan, archetypische beelden, een weten dat in de natuur ligt besloten.

Haar thema is dit keer “hoe komt het dat ik me altijd zo onzeker voel?” En ze komt vervolgens terecht in een heel verhaal over een koning en zijn adviseurs. ‘De koning liet zijn beslissingen altijd nemen door die adviseurs. Op een dag besluit hij, ik ga alleen op pad. Hij komt een beer tegen waarmee hij vecht, hij raakt in afgronden en komt in veel ellende

terecht. En alsmaar moet hij alleen beslissen. In wanhoop keert hij zich tot een grote beuk en spreekt “ik weet het niet meer, ik kan het niet meer”. “Okay”, zegt de beuk, “stop maar met kiezen, kies maar niet meer, blijf hier staan, zoals ik hier sta”. De koning bleef staan en staan en staan, en er gebeurde van alles om hem heen, stormen en sterven. En hij kan er niets aan doen. Tot ie begreep, wat ik ook doe of niet doe er gebeuren gewoon dingen, maak je er niet zo druk om. Het is zoals het is. Opgelucht keerde de koning terug naar zijn rijk, hij werd weer koning en een wijze man. Ieder kwam bij hem om hem om raad te vragen en zijn antwoord was steevast, het is niet aan mij om te beslissen. Het doet er niet toe wat je kiest, je kunt geen foute keuzes maken. Hoe drukker je je ergens om maakt hoe erger het wordt veelal.’

2.3 Wat leuk - een dichtende beuk

In het nagesprek blijkt dat niet iedereen zo gemakkelijk en direct dit contact met de verhalen of de informatie van de beuk of het terrein weet op te pakken. We constateren dat het een voorwaarde om je eigen gedachtes los te kunnen laten, voordat je de innerlijke verhalen kunt laten komen. En soms is de stilte zelf ook het verhaal!

Hasan geeft een voorbeeld. ‘Door de koude wind neig ik steeds mijn schouders op te trekken. Maar als ik me dat bewust ben laat ik ze los en laat ze zakken.. Net zoals dat ik me realiseer dat gedachtes met mij aan de haal gaan. Ik laat ze weer los en ben weer even in het hier en nu. Los (laten) is vandaag mijn bomenbeukenberkenbossen thema. Geleund tegen een dikke beuk en aan de luwzijde vanwege de koude wind verbeeld ik me dat ook de beuk steunt en we energie uitwisselen waardoor mijn rug warmer wordt. Om te luisteren naar het verhaal van de beuk zal ik stil moeten zijn’.

Hasan vertelt dat hij, op zoek naar de verhalen in het beukenvertelbos veel tijd nodig had om echt stil te worden. Eigenlijk had hij langer tijd nodig, al heeft hij de stilte ergens wel gevonden. Hij moest steeds weer zijn gedachten loslaten. ‘Dan zei ik tegen mezelf, het gaat om de stilte ín mijzelf, dan

komt de rest van de ervaringen, verhalen en belevenissen ook wel. Dat is een opdracht die ik meedraag; meer stil te zijn. Maar steeds vlieg ik weg met mijn gedachten: zoals bij die beukontmoeting van jaren geleden, waarbij ik toen een gedicht/rijm had gemaakt...en ik ben al weer bezig met kinderlijke beukenrijmwoorden ...beuk wat ben je leuk, ik lach me een deuk ...en ik zit nu in een kreuk...

Ik kom weer terug bij de huidige beuk ...en ik voel haar grootsheid en even mijn eigen grootsheid... en ook mijn plasdrang!... Het valt niet mee om stil te zijn en te luisteren, maar toch voel ik even de gigantische stilte en ruimte met haar grootse vellen nog onbeschreven (beuken)papier. Is dit wat de beuk me wil vertellen? Dat ik pas echt contact heb en wijsheid hoor als ik stil ben en me niet zo laat meeslepen in afleidende gedachtes?’.

2.4 Beelden voor waar-aan-nemen

In dit “luisteren” naar de stilte is er opnieuw een onderscheid te maken in het soort waarnemen, van buiten naar binnen, gaan luisteren naar je eigen stilte, en vandaar mogelijk antwoorden krijgen op je vragen. Of van binnen naar buiten al waarnemend contact maken met de informatie die ligt opgeslagen in het terrein.

Dirk vertelt over zijn ervaringen bij de beuken. ‘Ik krijg meteen beelden uit het gebied, zie zwaar en gevaarlijk werk in de 20er of 30er jaren, meest mannen die ik zie. Het lijkt een soort dwangarbeid. Of het gaat over onderduikers in de oorlog? Of over illegale houtkap? Er is in ieder geval iets spannends mee. Dit zijn beelden die het gebied me laat zien. Dat brengt mij terug in gedachte naar hoe zou het er hier vroeger uit hebben gezien? Ik doe dat vaker, dat ik vraag hoe het vroeger is geweest en dat ik dan beelden krijg. Beelden die ik voor waar aanneem, serieus neem.’

We vragen Dirk of hij zulke beelden later ook bevestigd krijgt. Dirk schiet in de lach en er lijken vele verhalen tegelijkertijd het woord te willen hebben. Gerlinde neemt het even over en zegt. ‘Terwijl ik een sterke verbinding voel met een gebied, krijgt Dirk de beelden. Zo hebben we in Italië ervaren, dat de beelden van Dirk over strijd en oorlog in een bepaald gebied, later precies bleken te kloppen met de informatie die we in brochures vonden. Zelfs de jaartallen bleken te kloppen. Dirk vult aan ‘Ik laat me verrassen, ik zoek het niet op, op verzoek zou het niet werken...’

Mariet en Marielle vullen in. ‘In bepaalde gebieden is deze energie van informatie sterker dan in andere gebieden.’ En ‘tijdens vakanties zijn we opener en gevoeliger voor dergelijke informatie. Net zoals we hiervoor tijdens onze kindertijd vaak gevoelig zijn geweest. Maar later sluiten we die luikjes af. Als we onszelf meer gronden en ontspannen kun je het weer meer toelaten om je open te stellen en dergelijke energie of informatie te ontvangen. Dirk vult nog aan ‘Wij doen het vaak samen, Gerlinde legt contact met het gebied, via haar chakra systeem. Ik krijg bepaalde beelden en check die dan af bij Gerlinde met woorden. Dit helpt Gerlinde om te begrijpen wat er is gebeurd in dat gebied. We hebben het idee dat dit ook als heling werkt voor de plek zelf. Ook in het werk heb ik het wel dat ik beelden zie bij mensen, maar daar kun je ook te ver in gaan. Niet iedereen is er van gediend dat je ze doorziet, dan is het te confronterend om daar mee te werken.’

2.5 Met een muts op kan ik niet luisteren

Terwijl een ieder zo voelend en peinzend rondloopt, vraag ik me af, wat gaat er toch om in al deze mensen, terwijl ze zo uitreiken naar de boom, de natuur en tevens invoelen in zichzelf? Het leek me toe dat de energie van de plek, de boom, de natuur samen trilt met de energie van ons mensen, een uitwisseling en samen resoneren, wat beelden, woorden, gevoelens en taal veroorzaakt.

Gerlinde vertelt over haar ervaring in het beukenbos. ‘Ik was onderweg naar een beuk, maar werd ‘geroepen’ door een ander boomsoort “Kom hier maar zitten”. Ik zag als het ware een bankje, een plek waar ik heel veilig kon zitten. Dat was tevens het verhaal van die plek, de veiligheid, dat ik die weer kan voelen en vinden. Het was er heel erg fijn.’ Wij beamen dat, het zag er ook zo mooi uit, Gerlinde was daar net een kaboutertje zo tussen die wortels. ‘Jammer dat je je muts af deed, ik wilde je net fotograferen’, zegt Marielle. ‘Met een muts op kan ik niet luisteren’ is later haar reactie. En ze vertelt dat deze oefening haar terugbracht naar haar kindertijd.

‘Zoveel bomen en zoveel verhalen, ieder riep me om aandacht. Ik verdwaalde zelfs in onze eigen tuin, er was zoveel wat mijn aandacht trok, als kind al’.

‘En de dennenboom vertelde me over veiligheid. “Als dennenboom sta ik gewoon rechtop, waarom zou jij dat niet kunnen? Hoge bomen vangen nu eenmaal veel wind. Maar als je rechtop blijft en steeds je wortels weer zoekt, je aarding, zul je ook niet meer zo kwetsbaar zijn.” Dat was het verhaal van de den voor mij’, aldus Gerlinde als ze er nu woorden aan gaat geven.

2.6 Iedere steen haar eigen wijsheid

Mariet zegt daarop; ‘Wat knap dat je je dan zo laat leiden door wat je ziet en meemaakt. Het bevestigt voor mij weer eens dat ieder haar eigen wijsheid heeft. Een andere wijsheid vaak dan die in de boekjes staan toegekend bijvoorbeeld aan bepaalde bomen.’

Gerlinde herkent dit en haakt er nog even op in. ‘Ik ben doodgegooid met alle kennis bijvoorbeeld over stenen. Nu voel ik zelf wat ik bij welke steen heb en dat schrijf ik op. Iedere boom, ieder mens heeft voor mij zijn eigen verhaal, weet ik nu. Maar eerder voelde ik me dom, dat ik iets anders waarnam dan ik de boekjes stond.’ We nodigen Gerlinde uit of ze zich niet wil aansluiten bij het Aarde Netwerk of Reizende Aarde School. Ze zou haar verhalen over de stenen kunnen delen met anderen en zo elkaar stimuleren meer naar buiten te brengen hoe je ook naar de natuur kunt luisteren.

3. Terug naar de kindertijd

3.1 Aan de hand van ons innerlijk kind

Marielle vertelde bij aanvang hoe moeilijk het voor hen was om de verrassingstocht niet toch al goed voor te bereiden. En dat dit haar tot vanochtend had bezig gehouden. Tot ze ineens het beeld kreeg van haar innerlijk kind, dat kwam aanhuppelen, en haar liet zien, ‘Zo doe je dat als kind, ik huppel gewoon en ik zie het wel, ‘t kan mij niet schelen of het al dan niet goed gaat, op voorhand’.

Vandaar de uitnodiging aan ons allen om ons innerlijk kind bij de hand te nemen en ons te laten meenemen door deze I.K.! Want ze hebben de wandeling niet vóórgelopen. Hoewel ze zich er op betrapten dat ze in het voorgesprek wel allerlei ideeën en oefeningen uitwisselden, die ze zouden kunnen gaan doen met ons. ‘Dat was wel confronterend ook voor ons zelf. Durven we de verantwoording aan en er op te vertrouwen dat het goed gaat? Niet te weten dus hoe nat en drassig het is en of we er wel langs kunnen!’

Mariet vertelt over haar kindertijd, nadat ze zich gefocust heeft op de voet van eik. ‘Ik zie hier een soort fluwelen bed. Dat brengt me terug naar herinneringen uit mijn kindertijd. Toen zag ik ook altijd van die kleine holletjes aan de voet van bomen. Voor mij was dat de ingang naar waar kabouters wonen. Ik fantaseerde daar op door en zag dan zwembadjes...’ ‘Ja, en een meer en een woud van de varens,’ voegt Hasan opnieuw toe aan deze fantasiewereld. Gerlinde is nieuwsgierig of dat alleen vroeger zo was, of dat Mariet dit nog steeds zo ziet?

3.2 Kabouter ervaringen

Later wordt duidelijk dat de nieuwsgierigheid van Gerlinde te maken heeft met haar eigen kabouter ervaringen bij deze eik. Ze schrijft mij daarover naderhand.

‘Mijn ogen werden getrokken naar een stapeltje blaadjes, die zomaar door de wind aan de voet van de eik terecht gekomen zijn. De blaadjes lagen in een soort mini landschap aan de

voet van de boom. Om de blaadjes waren andere landschapselementen, een holletjes van mos, een uitgestrekt mosveld, gras wat uit de boom groeide en de houten wortelstukjes. Een stuk van de schors behoorde ook bij dit landschap. Verder inzoomend werd mijn blik opnieuw getrokken naar het stapeltje blaadjes wat daar zo toevallig lag in de vorm van een geborgenheid biedend holletje. Ik zag een klein mannetje uit het holletje stappen, mij vrolijk groetend. Hij zei dat hij heel blij was met het blaadjeshuis. Hij trok mijn aandacht naar andere huisjes, waar hij en zijn vrienden ook konden leven. Holletjes in de schors, onder het overhellende gras, in de worteluitloper zelf. Hij liet me ook hun bos zien, vrolijk door het mosveld huppelend. Hij vertelde me dat er meer bewoners waren, en dat wij met onze grote voeten en handen een beetje voorzichtig moesten zijn en niet zomaar op alle mooie plekjes moesten stappen, waar hij en zijn volkje konden wonen. Ze zouden niet boos worden, maar het zorgde wel voor een beetje chaos'.

Gerlinde beschrijft hoe fijn de ervaring voor haar was. 'Iets wat me aan mijn kindheid deed denken. Ik bedankte het mannetje, en ik voelde me heel blij van binnen. Het zal je niet verbazen dat sinds dit moment veel van mijn verdere ervaringen en emoties tijdens de wandeling te maken hadden met mijn kind-mogen-zijn, oftewel het incarnatie lange gebrek eraan. Het verlangen om gewoon ook eens een klein mensje te mogen zijn, met een vader die er voor je is, als je het moeilijk hebt. Niet altijd verstandig moeten zijn, wijs en sterk, alleen maar omdat je dit beter kunt dan anderen en iemand toch het hoofd erbij moet houden'. Tot slot vertrouwt Gerlinde iets van haar zorg aan het papier toe. 'Ik merkte ook dat ik bang ben om deze wonderlijke ervaringen niet in mijn leven te mogen en kunnen integreren. Maar ook daar werken we (mijn vriendjes en ik) aan, en er zal een vorm (verder) groeien'.

4. Heling aan de natuur

4.1 Bewaker van het licht

We komen aan bij alweer een bijzonder plek, waar een hele oude grote boom heel erg scheef staat... het is bijna niet te geloven dat deze boom haar eigen gewicht kan houden. We zijn er allemaal stil van. Marielle vraagt ons, 'Wat roept deze boom bij je op?'

Ik voel meteen de kracht van de boom, die standhoudt dwars tegen alle tegendruk in. Alsof ze wil zeggen dat je juist door al die tegenslag ook een enorme kracht kunt ontwikkelen.

Anderen hoor ik later woorden gebruiken als; liefde en veel energie, bewaker van het licht, hij zwicht onder zijn eigen wijsheid, 't is bijna niet te dragen, energieschaduw.

Marielle vertelt dat deze boom haar erg tot steun was in de tijd dat haar, inmiddels gestorven man, erg ziek was. 'In de confrontatie met mijn eigen pijn, zei de boom, 'Toch is het mogelijk, stevig gegrond te blijven. Je kunt overeind blijven, Marielle, en krachtige moed verzamelen al is de pijn nog zo groot'...'.

Mariet vertelt van haar ervaringen bij de enorme scheve boom, ze zegt, 'De boom raakt mijn hart, dat is bijna niet in woorden te vatten. Wat een power vooral ook onder de grond, het is het tarten van de zwaartekracht. Dat voel ik vooral, het is bijna teveel. De kracht balt zich samen en dat opent voor mij ook een soort elfenpoort.'

Het brengt Mariet op een gedichtje dat ze van huis had meegenomen.

*Wie in de liefde duikt,
wordt liefde,
komt nooit meer boven.*

Mariet beantwoord daarmee ook nog eens mijn vraag wat er nu toch gebeurt in de wisselwerking mens en natuur. Voor haar is het de boodschap van de plek te verwoorden in dit geval. ‘Pijn lijden en zoveel kracht ontwikkelen, dat is wat ik hier waar neem. En je tevens overgeven aan wat er is, dat is wat ik voel, dat is mijn eigen stuk herkenning’.

Op de een of andere manier resoneert dit wel met het kleine gesprekje dat ik vlak tevoren had met Hasan, over ons onvermogen om onze emoties op de juiste wijze te uiten als er in de buitenwereld zaken op ons afkomen die ons erg tegen staan. Hasan vertelt over een opdrachtgever die uiteindelijk toch kiest voor fout hout om een steiger aan te leggen, die Hasan juist vanuit ecologische principes had geadviseerd en ontworpen. Terwijl we nog midden in ons gesprek en onze gevoelens daarover zijn verward, roept Marielle ons weer bij de les van deze scheve boom.

4.2 Katten haat liefde

Ook bij Hasan blijkt deze boom diepere reflecties van liefde op te roepen ‘Als ik dan even later onder de kolossale overhangende beuk “van Marielle” doorloop en even stil ben, komen toch ineens verrassend woorden in de vorm van een vraag in me naar boven: ” Wat is houden van”?’

Later schrijft hij daarover; ‘En ik voel haar betekenis. Want hoe vaak denk ik dat ik van iets of iemand houd en bemerk ik dat het toch niet klopt omdat ik gevoed wordt door ego- en angstgevoelens en de illusie van (af)gescheiden zijn. Wat is immers echte liefde? Dit is de laatste tijd een thema voor mij’.

En dat verklaart misschien weer hoe we aan de koffietafel terecht komen in een verhaal over kattenliefde en kattenhaat. Hasan vertelt over zijn haat voor katten, welke hij van zijn vader had overgenomen. Hij heeft liever de wilde natuur (marterachtigen, roofvogels, vos) dan de gedomesticeerde kattennatuur. Of liever gezegd had, want met de liefde is de allergie voor katten verdwenen. Zijn dochter wilde dolgraag een poes, en die kwam dus gewoon aanlopen, dilemma voor vaders... Die in dat jaar besloot dat zijn vaderliefde groter was dan zijn kattenhaat. Daarmee is helaas ook de vogelpracht in de tuin verdwenen. ‘Soms hoop ik weer even dat de kat doodgaat, maar zo’n gedachte is nog van de tijd van kattenhaat. In datzelfde jaar is overigens ook mijn vader gestorven. Misschien kon ik daarom deze emotie makkelijker loslaten? Ik kan nu genieten van het gemak waarmee zo’n beestje met de stroom meegaat. Ze maakt nergens een probleem van, en accepteert zoveel. De stilte die om de poes hangt, daar geniet ik nu van, daar koester ik me in’.

4.3 De natuur als goede vriendin

Mariet neemt het vertelstokje over vertelt over haar ervaring bij de beuken en hoe ze haar troosten en bewustmaken van de veranderingen in haar leven.

Ze vertelt, ‘Ik had het koud en ging met mijn rug tegen de beuk aan zitten, met die koude plek op mijn rug tegen de boom. Dat is de plek van mijn hart, aan de achterkant. Maar ik werd niet warmer en ik realiseerde me het is niet de beuk die me warmte kan geven. Ik stel me er niet

voor open! Ik probeerde om mezelf nog een klein stukje te openen, vond dat heel eng. Maar ik werd warmer! Én getroost. Er is zoveel in verandering thuis, verhuisd, en met de kinderen die op zichzelf zijn gaan wonen. En in mijn hoofd beredeneer ik steeds dat ik niet moet zeuren. Maar toen ik eens ging wandelen in het bos was er alleen maar huilen en huilen. Ik schiet in mijn overlevingspatroon van beredeneren om maar niet te hoeven voelen. In de beschutting van de beuk zie ik nu weer, dat ik mijn eigen ruimte mag voelen ook in een open landschap. Ik kom in een andere fase van mijn leven. En dat is helemaal goed. En het is fijn om de hulp van de natuur daarin te voelen, ze is een goede vriendin van mij.

5. De kern

Tenslotte keren we terug bij de bomen van het eerste laantje aan het begin van onze wandeling. Marielle nodigt ons uit opnieuw even stil te staan en in ons zelf te voelen wat er nu is, nadat we in gedachte de hele ochtend nog even de revue laten passeren. Kernachtig samengevat komen er de volgende essenties;

NU – LIEFDE – RUST – AANGERAAKT – TEVREDEN – LOS.

Het klinkt als een gedicht, het gedicht van een verrassende tocht door een verrassend bos

We lopen verder, in stilte. Marielle geeft ons mee, dat als je wilt praten, om dan eerst even bij de ander af te checken of die dat ook wil.

Ieder van zijn of haar eigen reis, komen we uiteindelijk terug bij het Witte Huis, waar we samen nog koffie, warme chocomelk of soep genieten. Bij de warme kachel wisselen we nog wat uit over deze verrassende ochtend. Want het werd tenslotte toch wel echt koud en nat, ondanks de warme thee met koek die Mariet ons inschonk onder de beukenbomen. Marielle vertrouwt ons nog toe dat ze in het verhaal van de koning nu ook herkent de wijze waarop ze deze verrassingstocht heeft voorbereid. Het hele program was voor haar geen verrassing, alles is verlopen zoals zij zich dat tevoren had voorgesteld. Maar nou ja, ze kan zich er niet druk om maken, het is zoals het is....

Bijlage

Deelnemers aan de KOAD themawandeling “Verrassing”

Op 28 januari 2007, in de bossen van Beetsterzwaag - Olterterp

Marielle van Dop - KOAD Gorredijk

Hasan Gadelaar, Jonkerslân

Mariet Keuning - KOAD Assen

Dirk Muller, Siegerswoude

Gerlinde Scheckenbach, Siegerswoude

Gerwine Wuring, Aerda – Bureau voor Aarde Educatie, Leeuwarden

Voor meer informatie over
Netwerk Aarde, Milieu & Spiritualiteit www.aerda.nl
Reizende Aarde School www.reizendeaardeschool.nl

Leeuwarden, februari '07
© Gerwine Wuring